

מסכת קינים

פרק ג'

א. במאה דברים אמורים, בכיה נמלֵה. אבל בכיה שאינו נמלֵה, אחת לזו ואחת לזו, שתיים לזו ושותים לזו, שלישי לזו ושלישי לזו, עשה כלו למעלה, מחייב כשר ומחייב פסול. כלו למטה, מחייב כשר ומחייב פסול. חאים למעלה וחאים למטה, את שלמעלה, מחייב כשר ומחייב פסול, ואת שלמטה, מחייב כשר ומחייב פסול:

ב. אחת לזו, ושתיים לזו, ושליש לזו, ועשרה לזו, ומאה לזו, עשה כלו למעלה, מחייב כשר ומחייב פסול. כלו למטה, מחייב כשר ומחייב פסול. חיין למעלו וחיין למטה, המרבה כשר. זה הכלל, כל מקום שאפתה יכול לחלק את הקניין ולא יהי מושל אישת אחת, בין מלמעלו לבין מלמטה, מחייב כשר ומחייב פסול. כל מקום שאינו אפשר לחלק את הקניין עד שהוא מושל אישת אחת, בין מלמעלו לבין מלמטה, המרבה כשר:

ג. חֲטַאת לֹזֶה וְעֹלֶה לֹזֶה, עַשָּׂה כֵּלָן לְמַעַלָּן, מִחְצָה כְּשֶׁר וּמִחְצָה פְּסֻול. כֵּלָן לְמַטָּן, מִחְצָה כְּשֶׁר וּמִחְצָה פְּסֻול. חֲצִין לְמַעַלָּן וְחֲצִין לְמַטָּן, שְׂפִתֵּיכֶן פְּסֻול, שְׂאָנִי אָמֵר, חֲטַאת קָרְבָּה לְמַעַלָּן וְעֹלֶה לְמַטָּן:

ד. חֲטַאת וְעֹלֶה וְסִתוּמָה וּמִפְרַשָּׁת, עַשָּׂה כֵּלָן לְמַעַלָּן, מִחְצָה כְּשֶׁר וּמִחְצָה פְּסֻול. כֵּלָן לְמַטָּה, מִחְצָה כְּשֶׁר וּמִחְצָה פְּסֻול. חֲצִין לְמַעַלָּן וְחֲצִין לְמַטָּן, אֵין כְּשֶׁר אֶלָּא סִתוּמָה, וְהִיא מִתְחָלָקָת בִּינֵיכֶם:

ה. חֲטַאת שְׂבִתַּעֲרָבָה בְּחוּבָה, אֵין כְּשֶׁר אֶלָּא מִנְינוּ חֲטַאת שְׂבִחָוָבָה. חוּבָה שְׁנִים בְּחֲטַאת, מִחְצָה כְּשֶׁר וּמִחְצָה פְּסֻול. וְחֲטַאת שְׁנִים בְּחוּבָה, הַמִּנְינוּ שְׂבִחָוָבָה כְּשֶׁר. וְכֵן עֹלֶה שְׂבִתַּעֲרָבָה בְּחוּבָה, אֵין כְּשֶׁר אֶלָּא מִנְינוּ עֲולֹות שְׂבִחָוָבָה. חוּבָה שְׁנִים בְּעֹלֶה, מִחְצָה כְּשֶׁר וּמִחְצָה פְּסֻול. עֹלֶה שְׁנִים בְּחוּבָה, הַמִּנְינוּ שְׂבִחָוָבָה כְּשֶׁר:

ו. קָאָשָׁה שְׂאָמְרָה, גַּרְיִי עַלִּי קָנוּ כְּשֵׁאַלְדָּ זָכָר, יַלְדָּה זָכָר, מִבְּיָאה שְׁתִּי קָנִים, אַחַת לְנִזְרָה וְאַחַת לְחוּבָתָה. נִתְגְּנָתָם לְפָנָיו, וְהַכְּהֵן צָרִיךְ לְעַשּׂוֹת שֶׁלַשׁ פְּרִידִים מִלְמַעַלָּן וְאַחַת מִלְמַטָּן. לֹא עַשָּׂה כֵּן, אֶלָּא עַשָּׂה שְׁתִּים לְמַעַלָּן וּשְׁתִּים לְמַטָּן וְלֹא גַּמְלָד, אַרְיכָה לְהַבְּיאָה עוֹד פְּרִידָה אַחַת, וַיִּקְרִיבֵה לְמַעַלָּן, מִפְּנֵי אַחַד. מִשְׁנֵי מִינִין, פְּבִיאָה שְׁתִּים. פְּרִישָׁה גַּדְרָה, אַרְיכָה לְהַבְּיאָה עוֹד שֶׁלַשׁ פְּרִידִים, מִפְּנֵי אַחַד. מִשְׁנֵי מִינִין, פְּבִיאָה אֶרְבָּעָה. קְבֻעָה גַּדְרָה, אַרְיכָה לְהַבְּיאָה עוֹד חִמְשָׁה פְּרִידִים, מִפְּנֵי אַחַד. מִשְׁנֵי מִינִין, פְּבִיאָה שָׁשָׁה. נִתְגְּנָתָם לְפָנָיו וְאֵין יָדוּעַ

מה בתקנה, הלא הכהן ועשה ואין ידוע מה עשה, צריכה להביא עוד ארבע פריזים לנדרה, ושפם לחרבנה, וחטאת אחת. בן עזאי אומר, שתי חטאות. אמר רבי יהושע, זה הוא שאמרו, כשהוא חי קולו אחד, ובשנהו מת קולו שבעה. כיצד קולו שבעה. שמי קרני, שני ה צצירות. שני שוקיו, שני חלליין. עורו, לסת. מעיו, לנבלים. בני מעיו, לכגורות. ויש אמורים, אף צמרו לתקלת. רבי שמעון בן עקשיא אומר, זקני עם הארץ, כל זמן שפם זקנים, דעתם מטרפת עליהם, שנאמר (איוב יב), מסיר שפה לנאמנים וטעם זקנים יקח. אבל זקני תורה איןנו כו, אלא כל זמן שפם זקנים, דעתם מתישבת עליהם, שנאמר (שם), ביששים חכמה וארה ימים

תבונה: